

Spalvuotė gīvenėma stėkliokā (mėniatūru kaleiduoskuops)

Naktėis pėrštā

...Pluonė ėlgė őr tomsė mielėnė pėrštā praded gniaužtė gerklė. Ėšjungos švėisa, pru atdara longa tujaus pat pradiejė brautėis Tomsa so sava neganduoms ė kėtuokės palėduovās. Sopratau, kad jau kelės dėina ės eilies daugiau nieka nedėrbo, vėin tik egzistouno, alsaudama vėsuomenėnio uoro, katruo, solig kasmet dėdiejontio ės kertamū mėškū skaitlio, augmenėjė atgamėn vės mažiau. Balsā, tėkriusė ės Anaposėnė pasaulė, patar oždarītė longa. Bet aš da nuorio pasėdžiaugtė Naktėis, vuo gal artiejontė Rīmetė draugėjė...

...Ont stala snaud jau tošts greipfrutu ė citrinu sunkas pakielis, vuo ės veidruodias i muni spėtrėjės dvė rauduonas akīs. Nepažīstamasis sotvierėms atruoda biški soglomės, vuo sosėvielės klatūns ruoda, kad ons tėkriusė nežėna, kas par dalīs īr šokas. Mon palėikt anuo gailo – vėsgī ana tenk būtė kažkėinuo atvaizdo. Ons ėrgi nemėgt kiaura nakti. Arba, kāp pėnktadėini/šeštadėini – nemėigt trisdešimt aštounės adīnas őr šešiuolėka mėnotu... Ėr vės dėltuo laikuos šaunė. Jegu tuo padara veizuolā da būtom őr ožtėnė, pradiečiau mėslītė, kad pardaug ėlgā siedo pri kompiuteriaus... Bet ne aš kalta – kalts Paskalis...

...Dar ketorės adīnas, őr vėsė kelsimies. Vuo pu pėnkiū adīnu dvasinsemuos aktū salie arba pri muokīklas laiptu, pakol atsėjimsem dešimtuos klasės bėngėma atestatus. Pu tuo – vasara... Givībė palaika vėin ta mintės, kad jau greitā toriesio mielėnus plaukus. Tirlim-tėrliam... Mielėnus kāp lītos, arba kāp tēi ėlgė viesiuos naktėis pėrštā...

Savėi

Kāp őr kas nakti, siedi ont pasaulė krašta, noleidės sparnus pasėlsietė. Žvilgsnis i tuoli atspind, ka tau ėduomiau i vėskou vaizietėis ės šuona, negu gīventė patem... Neatmėni tuo muomėnta, kumet pasėrinkā tuoki bovėma kieli. Ėr nesėsturooji atsėmintė. Nesvarbo. Žaibā rekalaun diemesė, bet au ėduomiau, kas dedas Tėnās. Vuo őr apsvėlosės plunksnas atžels. Kumet nuors... To ožsėjimės. Ganā debesis. Stumdā anū bonda erdvie, ka Gīvenėms galletom praplauktė pru šali nekliuduoms... Būn dalīku, katrū to laukė baisė ėlgā, katrėi tau atruoda nuognė svarbė. Bet va anėi jau ėvīka, vuo to nestavuoji paveizietė i anū posė. Gal jouktomīs, šuokinetomi ės laimės, kriuoaktumi ės altaracėjės, bijuodams toštumuos, ar nebūtėis, bet to ožsėjimės. Ganā bonda. Stumdā debesis erdvie, vuo mankurts gīvenėms plauk pruo šali nekliuduoms... Baisė gerā, kumet žėnā, ka ėsi kažkam rėkalings... Da geriau žėnuotė, kad tava nuors vėins, pats mėnkiausias veiksmos kou nuors apduovėnuojė laimė... Vuo to ganā debesis.

Aple Kaliedas

Vėsa sava galībė atšliauž Kaliedas. Pasėstrajėjosės miestė ėškabintās lėktuorelės, pradedamuoms pouštė egleliems ė nuolaiduoms „Maximuos? Kaliedu Senielis jau steb pru sava žiūruona vākus... Ėr kavuo duovėnas māmu spintuos, naivė tēkiedamuos, kad vakū diemesė nepatrauks rīškespalvė lėpdokā so ožrašo „akcėjė“! Vakā strajėj sava kombarius žekiems ėr šokoladėnės Advėnta kalėnduorės. Nesvarbo, ka par onkstėi ėšvalgītās. Svarbo ka junt Kaliedu Dvasė...

Rodėnėi nepatink tuoks šormulīs. Rodou portėnas ėš zlastės. Nu miediu krimt lapā, lītaus lašā ė apsvaigė paukštė bei anus begaudontės benamės katės stom depresėjė. Žėima ožtariejė, goud Rodėni, apkluo poukėnės patalās, miegėn soviliuotė. Bet viliuojės ne Rodou, vuo vakā. Toukart pasėleid snėiga gniūžtės pastrajėj muokīklas sėina, vuo ekanuomėkas kabinetė kningas parmėrkosės ex-snėigo.

Kumet ož apkaklės pajunti tėrstunti šalti, ženā – ka jau Žėima. Vuo Žėima znuočėj Kaliedas.

Laisvė

Bova gražos vakars, aš siediejau kombarie ėr stebiejau sava auksėnės žovelės, linksmā beplaukiuojontės akvarijomė. Va, vėina ėškėlst i pavėršio, pliaukšteliė oudėgelė ė, nosėtvierosi uora borbolieli, viel paner i dogna. Tou tarpo ontros „karusioks“ ėiškuos maista žuoliū tonkomīnė. Linksmā anodom dvėjau: maists padouts, švaros giel vondou – ėrgi, aplinka poiki, vuo kompanėjė palaika tunts sraigiu. Ruoduos, nieka ė netrūkst. Bet tou muomėnto mona mintīs pakrīpst kėta linkmė... Vuo kāp so laisvė?

Laisvė... Šiuo dalīka neėmanuoma apėbriežtė. Kuožnos laisvė ėsėvaizdoun kėtėp, vuo kas keistiausė, nier tuokiuos būtībės žemie, katrā nereikietom laisvės... Šėt, muokinīs sied pri stala ė dėrb pamuokas. Bedėrbdamas svajuo aple laisvė – atuostuogas, nikuokiū nomū darbū, nikuokiuos muokīklas, vėsa dėina kopėna laisva čiesā... Vuo kalėnīs. Anuo laisvė – pasaulis ontruo posie gruotu, paleidėms tėn onkstiau nomatīta termėna.

Keliauninka laisvė – svetėmas, da neaplonkītas šalīs ėr galėmībė i anas papoltė; šonėis laisvė – nosėtaukėms nu lėnciūga, kanarelės – palėkts atėdarīts narvielīs, patrijuotou – neprėklausuoma Teivīnė, žovėi – slėiks be kablioka ė daug daug vondėns, žvierīs zooluogėjės suodnė truokšt būtė nevaržuomė žmuogaus, nuors jau ėr būtom gėmė nelaisvie.

Pasėtaika žmuoniū, katrėi diel tuo nedėdėlė stebukla būn pasėrīžėi bet kou padėrbtė, net atsėsakītė kėtū gīnėma teikamū maluonumu. Pavīzdiou, netuolėj mona nomū gīven viens tuoks žmuogielīs, vėsū vadėnamas Mažīlio. Ons par dėinas slompėnie gatviems, londžiudams pu

svetēmus kēimus. Ons geriau būn pasērīžēs gīventē skordē, kēstē šalti ē bada, bet ne bēnt biški pasēdarboutē ēr ožsēdērbtē pragīvenēmou, nes, anuo galva, darbs varža anuo laisvē.

Mon atruoda, kad diel laisvēs rēktom elgtēis pruotingā. Kad ēr mona augintēnēs žovelēs. Jegu aš anas paleisčiau i prūda, anuos neēšgīventom. Žūtom nu par dēdēliuos laisvēs duozēs... Vuo gal geriau žūtē laisvam, negu gīventē nelaisvie?

Dorīs i šērdi

Samanuom apaugēs, jau nebe pērma dešimtmeti skaičiounous noms... Ēr dēdēlēs, gelžio apkaustītas dorīs so aptropiejosē arklē galva – belstoko. Biški pravēras, bet baisē gērgždontēs, jegu paprabavuoji anas pradarītē daugiau. Mona dorīs. Dorīs i šērdi.

Gražē bova čiesā, kumet vīrava gelžio kaustītas dorīs. Šērdēs jausdavuos ož anū saugi, vuo ēšejos pasēvākščiūtē, nerizikoudava būtē sotripta bejausmiu šērdiū būrē. Šēndēin vēskas keitas. Šērdē bevākščiuojint rēk sargībēnē. Vuo dorīs? Neblēka tū, katruos atsēverdava tik pajotosēs tam tēkra doru belstoka pastoksenēma. Vēskas ontrēp, dabar daugoma doru tor autuomatini atēdarīma mekanizma. Ējeitē gal vēsē, kas žēna kuoda. Vuo ontruo posie doru mergelkas lauks sava ēšrinktuojē – vēina... ēr da vēina. Juk rēp apsērūpintē atsarguoms, je kas notēktom pērmajem vaikiokou.

Dar būn besokontēs dorīs. Vēina šērdēs īlek ēr ēšlek, paskiau īlek ontra ēr ēšlek... Greitā sokas dorīs, net pardaug greitā. Bet juk svarbiausē īr tas dalīks – kad vēdou kas nuors būtom.

Eso gērdiejusi mediniu doru gērgždesi. Bet anū īr baisē nedaug. Anuos arba kavuojēs vēinkiemius, arba pamēškiū truobelies. Ējeitē pro anas mažā kas nuor, veiz i anas skersuom... Ta ē kriuk anuos vieju varstuomas, nesotēkosēs panašiū i savi.